

สำนวนชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๙๓๘/๒๕๖๔

ผู้ต้องหาใช้อาวุธปืนพกสั้นยิงขึ้นฟ้า จำนวน ๒ นัด เพื่อเป็นการขู่และป้องปรามมิให้ผู้กล่าวหาเข้ามาทำร้ายผู้ต้องหา แสดงถึงเจตนาของผู้ต้องหาว่าไม่ได้มีเจตนาจะทำร้ายหรือพยายามฆ่าผู้กล่าวหา แต่ผู้กล่าวหากลับชักอาวุธปืนออกจากเอวซึ่งเล็งมายังผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงใช้อาวุธปืนยิงไปทางผู้กล่าวหา ๒ นัด อันเป็นการยับยั้งการกระทำของผู้กล่าวหา อันเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงและภาวะเช่นนั้น ผู้ต้องหาย่อมไม่มีทางเลือกอื่นใดที่จะป้องกันตนเองให้พ้นจากภัยอันตรายอันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นการพอสมควรแก่เหตุแล้ว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๘ แม้ว่าผลการตรวจอาวุธปืนพกสั้น ปี่ปีกัน ไม่เป็นอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนก็ตาม แต่โดยสภาพของรูปร่างและลักษณะของปืนปี่ปีกัน เหมือนกับอาวุธปืนของจริงมาก ประกอบกับขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืน อาวุธปืนพกสั้น ปี่ปีกัน มีสีดำ ย่อมทำให้ผู้ต้องหาสำคัญผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๒ ว่า เป็นอาวุธปืนจริงใช้ยิงทำร้ายผู้ต้องหา และการสำคัญผิดในสถานการณ์ที่ผู้กล่าวหาเป็นฝ่ายเริ่มก่อเหตุทำร้ายร่างกายผู้ต้องหาและใช้ปืนเล็งมายังผู้ต้องหาในเวลากลางคืนเช่นนั้น ย่อมเข้าใจได้ว่าผู้กล่าวหาจะใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงทำร้ายผู้ต้องหา การที่ผู้ต้องหาใช้อาวุธปืนยิงโต้ตอบไป ๒ นัด เพื่อป้องกัน จึงมิใช่เกิดจากความประมาทของผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหา จึงเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายโดยสำคัญผิด จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๘ ประกอบมาตรา ๖๒ ทั้งการยิงปืนขึ้นฟ้าเพื่อป้องกัน (โดยสำคัญผิด) ย่อมถือว่ามีเหตุสมควร อันมิใช่เป็นการยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุและบริเวณที่เกิดเหตุเป็นหอพักให้เช่าและเหตุเกิดที่ลานจอดรถอยู่ตรงกลางระหว่างห้องแถวชั้นเดียวกับหอพักชั้นสอง การพาอาวุธปืนอยู่ในที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ในบริเวณของหอพัก จึงมิใช่การพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาประกอบกิจการมีห้องพักให้เช่า ซึ่งตั้งอยู่ที่ อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ต่อมาวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ผู้กล่าวหาไปชักชวนกันสังสรรค์โดยดื่มสุราและเปียร์อยู่หน้าห้องปี ๒ โดยมีการเปิดเพลงผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ผ่านลำโพง ต่อมาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกาเศษ ผู้ต้องหาได้ออกมายืนอยู่บริเวณชั้นล่างของห้องเช่าแล้วตะโกนบอกให้กลุ่มของผู้กล่าวหาเปิดเพลงเบา ๆ และอย่าส่งเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยข้างเคียง ซึ่งมีคนในกลุ่มไม่ทราบว่าเป็นใครได้บอกว่าครับ ๆ พร้อมกับลดเสียงเพลงให้เบาลง แต่ผู้กล่าวหาเกิดความไม่พอใจที่ถูกสั่งให้หยุดร้องเพลง ประกอบมีอาการเมาสุราด้วย จึงได้โยนถังขยะขนาดเล็กสีดำ ซึ่งวางอยู่บริเวณหน้าห้องปี ๔ ลงไปที่พื้นด้านล่าง ลักครุผู้ต้องหาได้ถือไม้หน้าสามเดินขึ้นมาที่บนชั้นสองที่ผู้กล่าวหา

/กับพวก

กับพวกนั่งดื่มสุรากัน แล้วสอบถามว่าใครโยนถังขยะลงไป แต่ไม่มีผู้ใดตอบซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่ผู้กล่าวหาเดินไปพูดคุยด้วย จึงเชื่อว่าผู้กล่าวหาเป็นผู้โยนถังขยะลงไปผู้ต้องหา จึงได้ใช้ไม้ที่ถือมานั้นชี้หน้าผู้กล่าวหา ทำให้กลุ่มเพื่อน ๆ ของผู้กล่าวหาเข้าใจว่าผู้ต้องหาจะทำร้ายผู้กล่าวหา จึงได้ช่วยกันห้ามปรามและยื้อแย่งไม้นั้นไว้ จึงทำให้ถูกที่ศีรษะและแขนของผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ผู้กล่าวหาจึงได้ชักไปที่ใบหน้าผู้ต้องหาจำนวน ๑ ครั้ง จากนั้นได้มีชายไม่ทราบว่าเป็นใครจำนวน ๑ คน ได้ติดตามขึ้นมาเชื่อว่าน่าจะมาช่วยผู้ต้องหา แต่เห็นว่าเหตุการณ์ได้ยุติลงแล้วจึงเดินติดตามผู้ต้องหาลงไป แต่ผู้กล่าวหาได้หยิบเอาไม้ที่ผู้ต้องหาถือมาซึ่งวางอยู่บริเวณโซฟาเดินตามลงไปร้องตะโกนด่าว่า “โคตรพ่อโคตรแม่ถึงเดียวยิงเม่งตายเลย” ผู้ต้องหาจึงได้เดินกลับมาพูดว่า “มาแล้วก็กลับไปนอนซะ” แล้วผู้กล่าวหาได้ใช้ไม้ที่ถือมาตีไปที่ศีรษะผู้ต้องหาจำนวน ๑ ที และตีที่บริเวณแขนซ้ายและมืออีกจำนวน ๒ ครั้ง ทำให้ผู้ต้องหาเซถลา ถอยหลังไปเล็กน้อยและทันใดนั้นผู้ต้องหาได้ชักอาวุธปืนพกสั้นสีด้าออกมาจากบริเวณด้านหลังแล้วยิงขึ้นฟ้าจำนวน ๒ นัด แต่ผู้กล่าวหาได้มีได้แสดงอาการกลัวกลับได้ใช้มือซ้ายชักอาวุธปืนออกมาจากสะเอวของตน ผู้ต้องหาจึงได้ใช้อาวุธปืนยิงออกไปอีกจำนวน ๒ นัด จากนั้นเห็นผู้กล่าวหาล้มลงและมีพลเมืองดีช่วยกันนำตัวผู้กล่าวหาส่งรักษาอาการบาดเจ็บที่โรงพยาบาลชลบุรี

ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ

พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

อัยการจังหวัดชลบุรี มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานพยายามฆ่า มีอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต และยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุ ในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๐, ๒๔๘, ๓๓/๑, ๓๓/๖ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๖ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๔ (๑), (๒), ๓, ๘ ทวิ, ๓๒, ๓๒ ทวิ วรรคสอง พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ พ.ศ. ๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๖ และ ๗

ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๒ มีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาของพนักงานอัยการ

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาซึ่งเป็นเจ้าของหอพักได้เดินเข้าไปในวงเหล้าของผู้กล่าวหาเพื่อห้ามปรามมิให้ผู้กล่าวหากับพวกส่งเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยรายอื่น ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ให้เช่าหอพักที่จะปรามผู้เช่าไม่ให้ทำความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น อันเป็นการเข้าไปโดยมีเหตุสมควร มิได้เข้าไปเพื่อหาเรื่องกับผู้กล่าวหากับพวกหรือทะเลาะวิวาทกับผู้กล่าวหา แต่ผู้กล่าวหาไม่พอใจโยนถังขยะลงไปที่พื้น เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาถือไม้ของกลางไปด้วยเพื่อสอบถามว่าใครเป็นคนโยนถังขยะลงไป โดยผู้กล่าวหาเดินเข้าไปพูดคุยกับผู้ต้องหาทำให้มีการยื้อแย่งไม้กันขึ้น โดยมีพยานคนอื่นเข้าไปห้ามปราม

ทำให้

ทำให้ไม่โดนผู้กล่าวหาบริเวณศีรษะและแขนผู้กล่าวหาได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย และผู้กล่าวหาได้ชักตอยผู้ต้องหาด้วย หลังจากนั้นมิได้เกิดเหตุการณ์รุนแรงและแยกย้ายกันไป ย่อมถือได้ว่าเหตุวิวาทได้ยุติลงแล้ว แต่ผู้กล่าวหาไม่ยอมจึงเดินตามเข้าไปหาผู้ต้องหาโดยถือไม้ของผู้ต้องหาติดมือไปด้วย และด่าผู้ต้องหาว่า “ใครตบพ่อ ใครตบแม่มึง เดี่ยวยิงแม่ตายเลย” ผู้กล่าวหาจึงเป็นผู้เริ่มก่อเหตุขึ้นใหม่ เมื่อผู้ต้องหาเดินลงไปยังข้างล่างแล้ว ผู้กล่าวหาไม่พอใจ โดยผู้ต้องหาได้พูดให้ผู้กล่าวหากลับไปพัก่อน เนื่องจากมีอาการมึนเมามากแล้ว แต่ผู้กล่าวหากลับใช้ไม้ตีทำร้ายร่างกายผู้ต้องหาหลายครั้ง จนได้รับบาดเจ็บ ผู้ต้องหาจึงได้ใช้อาวุธปืนพกสั้นยิงขึ้นฟ้าจำนวน ๒ นัด เพื่อเป็นการขู่และป้องปรามมิให้ผู้กล่าวหาเข้ามาทำร้ายผู้ต้องหาอีก แสดงถึงเจตนาของผู้ต้องหาว่าไม่ได้มีเจตนาจะทำร้ายหรือพยายามฆ่าผู้กล่าวหาแต่อย่างใด แต่แทนที่ผู้กล่าวหาจะหยุดการกระทำดังกล่าว กลับชักอาวุธปืนออกจากเอวชี้เล็งมายังผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงใช้อาวุธปืนยิงไปทางผู้กล่าวหา ๒ นัด อันเป็นการยับยั้งการกระทำของผู้กล่าวหา อันเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงและภาวะเช่นนั้น ผู้ต้องหาย่อมไม่มีทางเลือกอื่นใดที่จะป้องกันตนเองให้พ้นจากภัยอันตรายอันจะเกิดต่อกฎหมายและเป็นการพอสมควรแก่เหตุแล้ว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๘ แม้ว่าผลการตรวจอาวุธปืนพกสั้น ปิ๊ปกัน ไม่เป็นอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนก็ตาม แต่โดยสภาพของรูปร่างและลักษณะของปืนปิ๊ปกัน เหมือนกับอาวุธปืนของจริงมาก ประกอบกับขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืน อาวุธปืนพกสั้น ปิ๊ปกัน มีสีดำ ย่อมทำให้ผู้ต้องหาสำคัญผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๒ ว่า เป็นอาวุธปืนจริงใช้ยิงทำร้ายผู้ต้องหา และการสำคัญผิดในสถานการณ์ที่ผู้กล่าวหาเป็นฝ่ายเริ่มก่อเหตุทำร้ายร่างกายผู้ต้องหาและใช้ปืนเล็งมายังผู้ต้องหาในเวลากลางคืน เช่นนั้น ย่อมเข้าใจได้ว่าผู้กล่าวหาจะใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงทำร้ายผู้ต้องหา การที่ผู้ต้องหาใช้อาวุธปืนยิงโต้ตอบไป ๒ นัด เพื่อป้องกัน จึงมิใช่เกิดจากความประมาทของผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายโดยสำคัญผิด จึงไม่เป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๘ ประกอบมาตรา ๖๒ ทั้งการยิงปืนขึ้นฟ้าจำนวน ๒ นัดแรก เกิดจากผู้กล่าวหาเป็นฝ่ายก่อเหตุใช้ไม้ตีทำร้ายร่างกายผู้ต้องหาหลายครั้งจนผู้ต้องหาได้รับบาดเจ็บ ผู้ต้องหาจึงยิงปืนขึ้นฟ้า เพื่อขู่ป้องปรามมิให้ผู้กล่าวหาเข้ามาทำร้ายผู้ต้องหาอีก และการยิงปืน ๒ นัดหลัง เพื่อป้องกัน (โดยสำคัญผิด) ย่อมถือว่ามิเหตุสมควร อันมิใช่เป็นการยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช่เหตุ จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โดยไม่มีเหตุสมควร และยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช่เหตุ ในเมือง หมู่บ้าน หรือที่ชุมนุมชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๒, ๖๘, ๘๐, ๒๘๘, ๓๓๑, ๓๓๖ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๔ , ๘ ทวิ, ๓๒ ทวิ

ส่วนความผิดฐานความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือโดยไม่มีเหตุสมควรมานั้น เห็นว่า บริเวณที่เกิดเหตุเป็นหอพักให้เช่าและเหตุเกิดที่ลานจอดรถอยู่ตรงกลางระหว่างห้องแถวชั้นเดียวกับหอพักชั้นสอง ซึ่งอยู่ในบริเวณหอพักดังกล่าว อันเป็นเคหสถาน โดย “เคหสถาน” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๔) หมายความว่ารวมถึงบริเวณ

/ของที่ซึ่ง

ของที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยนั้นด้วย ผู้ต้องหาเป็นเจ้าของหอพักและพักอาศัยอยู่ในหอพักดังกล่าว การพาอาวุธปืนอยู่ในที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ในบริเวณของหอพัก จึงมิใช่การพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ